

चत्वारिंशतमष्टौ चेति प्रतिवेदं द्वादशवर्षाणीति वेदचतुष्टयाध्ययनायाष्टाचत्वारिंशद्वर्षाणि ततो द्वौ वत्सरौ त्वात्केन गुरोराष्ट्रण्याथैसेवाकार्या ततोष्टवर्षीकन्यापरीणीयतस्यायौ वनावध्यष्टवर्षाणीति अष्टपंचाश
 चत्वारिंशतमष्टौ च द्वौ चाष्टौ सम्यगाचरेत् ॥ यो ब्रह्मचर्यवर्षाणि फलंतस्य लभेत सः ॥ २२ ॥ एवमुक्ता ततः साध्वी देहं त्यक्त्वा दिवं गता ॥ ऋषिरप्यभवद्दीनस्तस्या
 रूपं विचिंतयत् ॥ २३ ॥ समयेन तपो र्धं च रुच्छ्रास्यति गृहीतवान् ॥ साधयित्वा तदात्मानं तस्याः सगतिमन्विष्यात् ॥ २४ ॥ दुःखितो भरतश्चेष्टतस्या रूपं बलाल्क
 तः ॥ एतत्ते वृद्धकन्याया व्याख्यातं चरितं महत् ॥ २५ ॥ तथैव ब्रह्मचर्यं च स्वर्गस्य च गतिः शुभा ॥ तत्र स्थश्चापि शुश्राव हतं शल्यं हलायुधः ॥ २६ ॥ तत्रापि दत्त्वा दा
 नानि द्विजातिभ्यः परंतपः ॥ शुश्राव शल्यं संग्रामे निहतं पांडु वैस्तदा ॥ २७ ॥ समंतपंचकद्वारात्ततो निष्क्रम्य माधवः ॥ पप्रच्छ षिं गणान् रामः कुरुक्षेत्रस्य यत्फलं
 ॥ २८ ॥ ते पृष्टाय दुर्सिंहेन कुरुक्षेत्रे फलं विभो ॥ समाचख्युर्महात्मानस्तस्मै सर्वं यथा तथं ॥ २९ ॥ इति श्रीमहाभारते शल्यप० गदाप० बलदेव तीर्थ० सारस्वती०
 द्विपंचाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५२ ॥ ॥ ५३ ॥ ऋषय ऊचुः प्रजापतेरुत्तरवेदि रूच्यते सनातनं रामसमंतपंचकं ॥ समीजिरे यत्र पुरा दिवौकसो वरेण सत्त्रेण म
 हावरप्रदाः ॥ १ ॥ पुरा च राजर्षि वरेण धीमता बहूनि वर्षाण्यमि तेन ते जसा ॥ प्ररुष्ट मे तत्कुरुणामहात्मना ततः कुरुक्षेत्रमिति हीप प्रये ॥ २ ॥ राम उवाच किम
 र्थं कुरुणारुष्टं क्षेत्रमेतन्महात्मना ॥ एतदिच्छाम्यहं श्रोतुं कथ्यमानं तपो धनाः ॥ ३ ॥ ऋषय ऊचुः पुरा किल कुरुमकर्षतं सततोत्थितं ॥ अभ्येत्यशक्रस्त्रि
 दिवात्पर्यपृच्छत कारणं ॥ ४ ॥ इंद्र उवाच किमिदं वर्तते राजन् प्रयत्नेन परेण च ॥ राजर्षे किमभिप्रेत्य येनेयं कथ्यते क्षितिः ॥ ५ ॥ कुरुवाच इह ये पु
 रुषाः क्षेत्रे मरिष्यंति शतक्रतो ॥ ते गमिष्यंति मुहुतां लोकां न्यापयिष्यंति ॥ ६ ॥ अवहस्य ततः शक्रो जगाम त्रिदिवं पुनः ॥ राजर्षिरप्यनिर्विण्णः कर्षत्येव वसुं
 धरां ॥ ७ ॥ आगम्या गम्य चैवैनं भूयो भूयो वहस्य च ॥ शतक्रतुरनिर्विण्णं पृष्ट्वा पृष्ट्वा जगाम ह ॥ ८ ॥ यदा तु तपसो ग्रेण च कर्षवसुधां नृपः ॥ ततः शक्रो ब्रवीद्देवा
 न् राजर्षे र्षे चि कीर्षितं ॥ ९ ॥ एतच्छ्रुत्वा ब्रुवन् देवाः सहस्राक्षमिदं वचः ॥ वरेण च्छंघतां शक्र राजर्षि र्यदि शक्यते ॥ १० ॥ यदि त्यत्र प्रमीता वै स्वर्गं गच्छंति मानवाः ॥
 अस्माननिष्ठा क्रतुभिर्भागो नो न भविष्यति ॥ ११ ॥ आगम्य च ततः शक्रस्तदाराजर्षिमब्रवीत् ॥ अलं खेदेन भवतः क्रियतां वचनं मम ॥ १२ ॥ मानवा ये निराहारा
 देहं त्यक्ष्यंत्यं तं द्विजाः ॥ युधिवा निहताः सम्यगपि पितर्यग्गतानृप ॥ १३ ॥ ते स्वर्गं भाजो राजैर्ब्रभविष्यंति महामते ॥ तथास्त्विति ततो राजा कुरुः शक्रमुवाच ह ॥ १४ ॥

द्वर्षाणि ब्रह्मचर्यं सर्वस्येष्टं ॥ २॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥ ५१ ॥ ५२ ॥ ५३ ॥ ५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥ ५७ ॥ ५८ ॥ ५९ ॥ ६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥ ६३ ॥ ६४ ॥ ६५ ॥ ६६ ॥ ६७ ॥ ६८ ॥ ६९ ॥ ७० ॥ ७१ ॥ ७२ ॥ ७३ ॥ ७४ ॥ ७५ ॥ ७६ ॥ ७७ ॥ ७८ ॥ ७९ ॥ ८० ॥ ८१ ॥ ८२ ॥ ८३ ॥ ८४ ॥ ८५ ॥ ८६ ॥ ८७ ॥ ८८ ॥ ८९ ॥ ९० ॥ ९१ ॥ ९२ ॥ ९३ ॥ ९४ ॥ ९५ ॥ ९६ ॥ ९७ ॥ ९८ ॥ ९९ ॥ १०० ॥